Lugemised:

Kalendritegija nõu on tänawu oma waderitele üht lugu kõneleda, mis kül meie maal ega meie ajal ei ole sündinud, waid paari saa aasta eest Saksamaal, aga sest pole wiga midagi. Asi, kellest meie just oleme juttu alustamas, ei ole meiegi maal ega meiegi ajal üsna tundmata ehk wööras. Kes tähelepanija inimene on ja sugu öppind Jumala teed ja inimese patuhäda järelearwata, kes pealegi oma katekismuse öpetust ei ole aina pähä waid kaa südamesse tallele pannud, tagawaraks elutee peale, külap niisugune inimene möistab ja tunneb, et alles tänapä iga patutegija kohta käib Jumala sõna, mis tema wanal ajal Sinai mäest on kuulutanud ja kindlaks teinud:

Mina Issand, sinu Jumal, olen üks wääga wihane Jumal, kes wanemate patud nuhtleb laste käte kolmandamast ja neljandamast põlwest saadik.

Ühel jõulukuu õhtul, 1699 aastal, istusid E..... külas ühe jõuuka puusepa juures toas köik pererahwas koos peeru walgel, igaühel töö näppude wahel ja jut ehk naer suu peal.

„Kas Märt juba kodu?“ küsis peremees, „pime ööaeg on ju käes, möldri juures wiina puudu wist ei ole, ja mina ei salli seda mite, et minu peres keegi liigjoomisega oma meelt ja möistust ärasegab.“

„Hüa hunti nimepidi, kül ta tuleb karwupidi“, ütles wanem tütar naerdes; uks läks lahti, Märt astus tupa, pühapääwa riided seljas, uhke kübar peas.

Sai Märt teretanud ja kübara warna otsa pannud, küsis ema: „Noh, räägi Märt, kas köik on ilusaste korda läind?“

„Jah“, wastas poeg, „köik!“ „Prantsu weski on nüüd walmis, puusepa töö on tehtud, waew nähtud, Prants pani juba

Eesti-maa-rahwa Kalender 1862, lk. 20